

Apallissar demòcrates, delictes impunes a l'estat espanyol

«Hi ha persones de bona fe que creuen que el 20 de novembre de 1975, amb la mort de Franco, Espanya va enterrar el franquisme i es va tornar demòcrata»

El 20-N passat, data en què el feixisme espanyol retia homenatge al seu ídol sanguinari, amb càntic d'himnes feixistes incloïent [alguns antifranquistes de nacionalitat romanesa, Lagarder Danciu, portador d'una pancarta que deia «Franco Assassí», va ser impunement apallissat](#) per diversos manifestants a la plaza de Oriente, de Madrid, sense que la policia espanyola practiqués cap detenció. Va ser exactament la mateixa pallissa que van rebre els catalans Jordi Mascort i Rafel Martín Faixó, el 25 de maig de 2012 i el 16 d'abril de 2014 a Madrid i València, respectivament, a mans de la mateixa policia, que els cridava «¡catalán de mierda!», per exhibir una estelada durant la final de Copa del Rei d'Espanya. I és que a l'estat espanyol, portar una pancarta que qualifica d'assassí un genocida, o portar una bandera que reivindica el dret dels pobles a decidir el seu destí, són actes criminals que han de ser perseguits amb tota la violència possible.

Per això, mentre els feixistes es poden manifestar reivindicant genocides, els demòcrates que posen les urnes al servei de la llibertat d'expressió són inhabilitats i criminalitzats; i per això, també, la reacció de la policia, en endur-se el ciutadà Lagarder Danciu, va ser exactament la mateixa que la de la policia, igualment espanyola, a Barcelona, que el 24 de gener de 2002 va detenir i apallissar el ciutadà d'origen senegalès Mbaye Gaye per parlar-los en català. En el primer cas, la policia va dir: «*Y encima es rumano*»; i en el segon va dir: «*¡Lo que faltaba, que un negro hable catalán! ¡No me hables en esa lengua que aun me enciendo más!*».

Hi ha persones de bona fe que creuen que el 20 de novembre de 1975, amb la mort de Franco, Espanya va enterrar el franquisme, i que aquest, per art d'encanteri, es va tornar demòcrata. Santa innocència! El franquisme no sols no és mort, sinó que no ha deixat mai de controlar tots els organismes de l'estat espanyol, i la prova és que els seus membres més destacats, a més de no haver retut comptes pels crims que van cometre, continuen, encara avui, sota protecció estatal per tal que ni tan sols a l'Argentina puguin ser jutjats. Això permet que el Partit Popular es negui a condemnar el franquisme, que una regidora del seu partit en faci lloances públicament, que el govern espanyol condecori nazis, que la dreta i l'esquerra espanyoles subvencionin la Fundación Nacional Francisco Franco, que aquesta entitat, una de les més repugnants del món, demani que Catalunya sigui castigada amb una reedició dels Fets d'Octubre, o que el vicepresident de l'esmentada Fundación, Jaime Alonso García, tingui el cinisme de dir que «dels 36.000 condemnats a mort, només en van ser afusellats 23.000» i que els qui haurien de demanar perdó no són pas els franquistes, sinó les seves víctimes per haver gosat «lluitar contra el sistema».

Doncs bé, aquest és l'Estat dins el qual volen sotmesa Catalunya, aquest és l'Estat dins el qual l'esquerra espanyola, aquella que, dient-se antifranquista, abraça, com ha abraçat sempre, la divisa màxima del franquisme, la «*unidad de España*», vol que Catalunya resti captiva i submissa per a tota la vida tot renunciant als seus drets nacionals i a la seva llibertat. S'entén que l'avançament inexorable del procés català tingui l'estat espanyol tan neguitós. Per fer-nos-en una idea, n'hi ha prou que imaginem com estaríem nosaltres si ens haguéssim d'empassar una cosa que ens fos impossible de pair. Aviat, doncs, serà un bon moment perquè el nostre veí aprofiti per redefinir-se amb precisió i cerqui per a si mateix un nom més escaient que el d'«estat espanyol». Potser «estat de xoc».